

TRACTATENBLAD

VAN HET

KONINKRIJK DER NEDERLANDEN

JAARGANG 1989 Nr. 6

A. TITEL

*Internationaal Verdrag tegen het nemen van gijzelaars;
New York, 17 december 1979*

B. TEKST

De Engelse en de Franse tekst van het Verdrag zijn geplaatst in *Trb.* 1981, 53.

C. VERTALING

Zie *Trb.* 1981, 53.

D. PARLEMENT

De artikelen 1 t/m 3 van de Rijkswet van 19 mei 1988 (*Stb.* 275; *Publ.bl. Ned. Antillen* 1988, 62; *AB Aruba* 1988, 91) luiden als volgt:

„Artikel 1. Het op 17 december 1979 te New York tot stand gekomen Internationaal Verdrag tegen het nemen van gijzelaars, waarvan de Engelse en de Franse tekst en de vertaling in het Nederlands zijn geplaatst in *Tractatenblad* 1981, 53, wordt goedgekeurd voor het gehele Koninkrijk.

Artikel 2. Goedgekeurd wordt het volgende, bij de bekrachtiging van het in artikel 1 bedoelde Verdrag te maken voorbehoud:

De Regering van het Koninkrijk der Nederlanden behoudt zich voor, met betrekking tot de in artikel 8 neergelegde verplichting tot uitoefening van rechtsmacht, in de gevallen dat de justitie van Nederland, die van de Nederlandse Antillen of die van Aruba geen rechtsmacht kan uitoefenen op grond van een der in artikel 5, eerste lid, genoemde beginselen, dat zij slechts hiertoe gehouden zal zijn

nadat het Koninkrijk van een Verdragspartij een verzoek om uitlevering heeft ontvangen en afgewezen.

Artikel 3. Goedgekeurd wordt de volgende, bij de bekrachtiging van het in artikel 1 bedoelde Verdrag af te leggen verklaring:

Naar het oordeel van de Regering van het Koninkrijk der Nederlanden doet artikel 15 van het Verdrag, en in het bijzonder de tweede zin van dat artikel, niet af aan de toepasselijkheid van artikel 33 van het Verdrag van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen.”

De Rijkswet is gecontrasigneerd door de Minister van Buitenlandse Zaken H. VAN DEN BROEK, de Minister van Justitie F. KORTHALS ALTES en de Minister van Binnenlandse Zaken C. P. VAN DIJK.

Zie voor de behandeling in de Staten-Generaal: Kamerstukken II 1983/84, 1984/85, 1985/86, 1986/87, 18 438 (R1261); Hand. II 1986/87, blz. 1792-1796; Kamerstukken I 1986/87 nrs. 87, 148, 148a, 1987/88, nr. 186, Hand. I 1987/88, blz. 1136-1142.

E. BEKRACHTIGING

Zie *Trb.* 1981, 53.¹⁾

Behalve de aldaar genoemde hebben nog de volgende Staten in overeenstemming met artikel 17, tweede lid, van het Verdrag een akte van bekrachtiging nedergelegd bij de Secretaris-Generaal der Verenigde Naties:

de Bondsrepubliek Duitsland ²⁾	15 december 1980
Honduras	1 juni 1981
Noorwegen	2 juli 1981
Egypte	2 oktober 1981
Suriname	5 november 1981
Chili ³⁾	12 november 1981
Panama	19 augustus 1982
het Verenigd Koninkrijk van Groot-Brittannië en Noord-Ierland ⁴⁾	22 december 1982
Guatemala	11 maart 1983
Finland	14 april 1983
Portugal	6 juli 1984
de Verenigde Staten van Amerika	7 december 1984
Zwitserland ⁵⁾	5 maart 1985
Joegoslavië ⁶⁾	19 april 1985
Nieuw-Zeeland ⁷⁾	12 november 1985
Canada	4 december 1985
Italië	20 maart 1986
Togo	25 juli 1986
Senegal	10 maart 1987
Japan	8 juni 1987
Griekenland	18 juni 1987

het Koninkrijk der Nederlanden⁸⁾ . . . . 6 december 1988
(voor het gehele Koninkrijk)

¹⁾ El Salvador heeft bij bekrachtiging op 12 februari 1981 (zie *Trb.* 1981, 53, blz. 27) een voorbehoud gemaakt ten aanzien van de toepassing van de bepalingen van artikel 16, eerste lid.

²⁾ Mede voor Berlijn (West) vanaf de datum waarop het Verdrag voor de Bondsrepubliek Duitsland in werking treedt en behoudens de geallieerde rechten, verantwoordelijkheden en wetgeving.

Hiertegen heeft de Sovjet-Unie op 9 november 1981 de volgende verklaring afgelegd:

„The declaration made by the Government of the Federal Republic of Germany when depositing the instrument of ratification, to the effect that the said Convention shall extend to Berlin (West), is incompatible with the Quadripartite Agreement of 3 September 1971. That Agreement, as is generally known, does not grant the Federal Republic of Germany the right to extend to West Berlin international agreements which affect matters of security and status. The above-mentioned Convention belongs precisely to that category of agreement.

The 1979 Convention contains provisions on the establishment of criminal jurisdiction over hostage-taking offences committed in the territories of States parties or on board a ship or aircraft registered in those States, as well as provisions relating to extradition of and court proceedings against offenders. Thus, the Convention concerns sovereign rights and obligations which cannot be exercised by a State in a territory which does not come under its jurisdiction.

In view of the foregoing, the Sovjet-Union considers the declaration made by the Federal Republic of Germany on extending the application of the International Convention against the Taking of Hostages to Berlin (West) to be illegal and to have no legal effect.” (*VN-vertaling*).

Op 4 juni 1982 hebben Frankrijk, de Verenigde Staten van Amerika en het Verenigd Koninkrijk van Groot-Brittannië en Noord-Ierland als volgt gereageerd op de verklaring van de Sovjet-Unie:

„In a communication to the Government of the Union of Soviet Socialist Republics, which is an integral part (Annex IV A), of the Quadripartite Agreement of 3 September 1971, the Governments of France, the United Kingdom and the United States confirmed that, provided that matters of security and status are not affected and provided that the extension is specified in each case, international agreements and arrangements entered into by the Federal Republic of Germany may be extended to the Western Sectors of Berlin in accordance with established procedures. For its part, the Government of the Union of Soviet Socialist Republics, in a communication to the Governments of the Three Powers, which is similarly an integral part (Annex IV B) of the Quadripartite Agreement of 3 September 1971, affirmed that it would raise no objection to such extension.

The established procedures referred to above, which were endorsed in the Quadripartite Agreement, are designed *inter alia* to afford the authorities of the Three Powers the opportunity to ensure that international agreements and arrangements entered into by the Federal Republic of Germany which are to be extended to the Western Sectors of Berlin are extended in such a way that matters of security and status are not affected.

When authorizing the extension of the abovementioned Convention to the Western Sectors of Berlin, the authorities of the Three Powers took such steps as were necessary to ensure that matters of security and status were not affected. Accordingly, the validity of the Berlin declaration made by the Federal Republic of Germany in accordance with established procedures is unaffected and the application of the Convention to the Western Sectors of Berlin continues in full force and effect, subject to Allied Rights, responsibilities and legislation."

Op 12 augustus 1982 heeft de Bondsrepubliek Duitsland haar verklaring herhaald en haar positie in deze bevestigd.

3) Onder de volgende verklaring:

"The Government of the Republic [of Chile], having approved this Convention, states that such approval is given on the understanding that the aforesaid Convention prohibits the taking of hostages in any circumstances, even those referred to in article 12." (*VN-vertaling*).

4) Mede voor de gebieden onder de territoriale soevereiniteit van het Verenigd Koninkrijk.

5) Onder de volgende interpretatieve verklaring:

"The Swiss Federal Council interprets article 4 of the Convention to mean that Switzerland undertakes to fulfil the obligations contained therein in the conditions specified by its domestic legislation." (*VN-vertaling*).

6) Onder de volgende interpretatieve verklaring:

"The Government of the Socialist Federal Republic of Yugoslavia herewith states that the provisions of Article 9 of the Convention should be interpreted and applied in practice in the way which would not bring into question the goals of the Convention, i.e. undertaking of efficient measures for the prevention of all acts of the taking of hostages as a phenomenon of international terrorism, as well as the prosecution, punishment and extradition of persons considered to have perpetrated this criminal offence."

7) Mede voor de Cook-eilanden en Niue en onder het volgende voorbehoud:

"The Government of New Zealand reserves the right not to apply the provisions of the Convention to Tokelau pending the enactment of the necessary implementing legislation in Tokelau law."

8) Onder het volgende voorbehoud met betrekking tot artikel 8.

"In cases where the judicial authorities of either the Netherlands, the Netherlands Antilles or Aruba cannot exercise jurisdiction pursuant to one of the principles mentioned in Article 5, para 1, the Kingdom accepts the aforesaid obligation subject to the condition that it has received and rejected a request for extradition from another State Party to the Convention."

en onder de volgende verklaring:

"In the view of the Government of the Kingdom of the Netherlands Article 15 of the Convention, and in particular the second sentence of that Article, in no way affects the applicability of Article 33 of the Convention of 28 July 1951 relating to the Status of Refugees."

F. TOETREDING

In overeenstemming met artikel 17, derde lid, van het Verdrag hebben de volgende Staten een akte van toetreding nedergelegd bij de Secretaris-Generaal der Verenigde Naties:

Barbados	9 maart 1981
Trinidad en Tobago	1 april 1981
Bahamas	4 juni 1981
IJsland	6 juli 1981
Bhoetan	31 augustus 1981
Kenya ¹⁾	8 december 1981
Korea	4 mei 1983
Spanje	26 maart 1984
Jordanië ²⁾	19 februari 1986
Malawi ³⁾	17 maart 1986
Antigua en Barbuda	6 augustus 1986
Dominica ⁴⁾	9 september 1986
Mexico ⁵⁾	28 april 1987
de Sovjet-Unie ⁶⁾	11 juni 1987
de Oekraïne ⁶⁾	19 juni 1987
Wit-Rusland ⁶⁾	1 juli 1987
Denemarken	11 augustus 1987
Hongarije ⁷⁾	2 september 1987
Ghana	10 november 1987
Tsjechoslowakije ⁸⁾	27 januari 1988
Kameroen	9 maart 1988
Bulgarije ⁹⁾	10 maart 1988
de Duitse Democratische Republiek ¹⁰⁾	2 mei 1988
Ecuador	2 mei 1988
Oman	22 juli 1988
Brunei Darussalam	18 oktober 1988

¹⁾ Onder het volgende voorbehoud:

„The Government of the Republic of Kenya does not consider herself bound by the provisions of paragraph (1) of the article 16 of the Convention.”

²⁾ Onder de volgende verklaring:

„The Government of the Hashemite Kingdom of Jordan declares that their accession to the International Convention against the Taking of Hostages can in no way be construed as constituting recognition of, or entering into treaty relations with the ‘state of Israel’.”

³⁾ Onder de volgende verklaring:

„While the Government of the Republic of Malawi accepts the principles in Article 16, this acceptance should nonetheless be read in conjunction with the declaration [of the President and Minister for External Affairs of Malawi] of 12 December 1966 upon recognition as compulsory, the jurisdiction of the

International Court of Justice under Article 36, paragraph 2, of the Statute of the Court." (zie *Trb.* 1971, 55, blz. 53/54).

4) Onder de volgende verklaring:

„The Government of the Commonwealth of Dominica declares that its accession to the Convention is made on the understanding that the aforesaid Convention prohibits the taking of hostages in any circumstances, even those referred to in Article 12.”

5) Onder de volgende verklaring met betrekking tot de rechtsmacht van het Internationaal Gerechtshof:

In relation to article 16, the United Mexican States adhere to the scope and limitations established by the Government of Mexico on 7 November 1945, at the time when it ratified the Charter of the United Nations and the Statute of the International Court of Justice. (*VN-vertaling*) (zie *Trb.* 1951, 90, blz. 10).

6) Onder het volgende voorbehoud:

„The [Byelorussian] [Ukrainian] [Union of] Soviet Socialist Republic(s) does not consider itself bound by article 16, paragraph 1, of the International Convention against the Taking of Hostages and declares that, in order for any dispute between parties to the Convention concerning the interpretation or application thereof to be referred to arbitration or to the International Court of Justice, the consent of all parties to the dispute must be secured in each individual case;

en de volgende verklaring:

The [Byelorussian] [Ukrainian] [Union of] Soviet Socialist Republic(s) condemns international terrorism, which takes the lives of innocent people, constitutes a threat to their freedom and personal inviolability and destabilizes the international situation, whatever the motives used to explain terrorist actions.

Accordingly, the [Byelorussian] [Ukrainian] [Union of] Soviet Socialist Republic(s) considers that article 9, paragraph 1, of the Convention should be applied in a manner consistent with the stated aims of the Convention, which include the development of international co-operation in adopting effective measures for the prevention, prosecution and punishment of all acts of hostage-taking as manifestations of international terrorism through, *inter alia*, the extradition of alleged offenders." (*VN-vertaling*).

7) Onder het volgende voorbehoud:

„The Hungarian People's Republic does not consider itself bound by the dispute settlement procedures provided for in Article 16, paragraph 1, of the Convention, since in its opinion, the jurisdiction of any arbitral tribunal or of the International Court of Justice can be founded only on the voluntary prior acceptance of such jurisdiction by all the Parties concerned." (*Vertaling*).

8) Onder het volgende voorbehoud:

„Acceding to the Convention we declare, in accordance with the Article 16, paragraph 2, of the Convention, that the Czechoslovak Socialist Republic does not consider itself bound by the provision of its Article 16, paragraph 1, and states that, in accordance with the principle of sovereign equality of States – for any dispute to be submitted to a conciliation procedure or to the International Court of Justice the consent of all the parties to the dispute is required in each separate case." (*Vertaling*).

9) Onder het volgende voorbehoud:

„Reservation on article 16, paragraph 1

The People's Republic of Bulgaria does not consider itself bound by the provisions of article 16, paragraph 1, of the International Convention against

the Taking of Hostages and declares that submission of any dispute concerning interpretation and application of the Convention between parties to the Convention to arbitration or to the International Court of Justice requires the consent of all parties to the dispute in each individual case." (*Verzaling*);

en de volgende verklaring:

„Declaration on article 9, paragraph 1

The People's Republic of Bulgaria condemns all acts of international terrorism, whose victims are not only governmental and public officials but also many innocent people, including mothers, children, old-aged, and which exerts an increasingly, destabilizing impact on international relations, complicates considerably the political solution of crisis situations, irrespective of the reasons invoked to explain terrorist acts. The People's Republic of Bulgaria considers that article 9, paragraph 1, of the Convention should be applied in a manner consistent with the states aims of the Convention, which include the development of international co-operation in adopting effective measures for the prevention, prosecution and punishment of all acts of hostage-taking as manifestations of international terrorism, including extradition of alleged offenders." (*Verzaling*).

¹⁰⁾ Onder het volgende voorbehoud:

„The German Democratic Republic does not consider itself bound by the provisions of Article 16, Paragraph 1, of the International Convention against the Taking of Hostages and declares that in every single case the consent of all parties in the dispute is necessary to submit to arbitration or refer to the International Court of Justice any dispute between the States Parties to the Convention concerning the interpretation or application of the Convention.";

en de volgende verklaring:

„The German Democratic Republic decisively condemns any act of international terrorism. Therefore, the German Democratic Republic holds the opinion that Article 9, Paragraph 1, of the Convention shall be applied in such a way as to be in correspondence with the declared aims of the Convention which embrace the taking of effective measures for the prevention, prosecution and punishment of all acts of international terrorism, including the taking of hostages.".

G. INWERKINGTREDING

In overeenstemming met artikel 18, eerste lid, is het Verdrag op 3 juni 1983 in werking getreden voor die Staten, die op of voor 4 mei 1983 hun akte van bekrachtiging of toetreding hadden nedergelegd bij de Secretaris-Generaal der Verenigde Naties.

Wat het Koninkrijk der Nederlanden betreft, is het Verdrag op 5 januari 1989 in werking getreden voor het gehele Koninkrijk.

H. TOEPASSELIJKVERKLARING

De volgende Staten hebben bij bekrachtiging van het Verdrag verklaard, dat het Verdrag mede toepasselijk is op bepaalde gebieden (zie rubriek E hierboven): het Verenigd Koninkrijk van Groot-Brittannië en Noord-Ierland en Nieuw-Zeeland.

J. GEGEVENS

Zie *Trb.* 1981, 53.

Voor het op 26 juni 1945 te San Francisco tot stand gekomen Handvest der Verenigde Naties zie ook *Trb.* 1987, 113.

Voor het op 26 juni 1945 te San Francisco tot stand gekomen Statuut van het Internationaal Gerechtshof zie ook *Trb.* 1987, 114.

Voor de op 12 augustus 1949 te Genève tot stand gekomen Verdragen inzake de bescherming van oorlogsslachtoffers zie ook *Trb.* 1987, 99 tot en met 102.

Voor het op 19 december 1966 te New York tot stand gekomen Verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten zie ook *Trb.* 1984, 19.

Voor de op 12 december 1977 te Bern voor ondertekening opengestelde Aanvullende Protocollen bij de Verdragen van Genève van 12 augustus 1949 zie ook *Trb.* 1987, 103 en 104.

Uitgegeven de *twintigste* januari 1989.

De Minister van Buitenlandse Zaken a.i.,

R. F. M. LUBBERS